

Ruth Rendell

Donkere wegen

A.W. Bruna Uitgevers

1

Wilfred Martin verzamelde al jaren monsters van alternatieve medicijnen, homeopathische geneesmiddelen en kruidenpillen. De meeste gebruikte hij nooit. Hij probeerde ze niet eens omdat hij er bang voor was, maar hij bewaarde het hele zoortje in een kastje in een badkamer in zijn huis op Falcon Mews in de Londense wijk Maida Vale. Toen hij overleed, gingen ze samen met het huis en alles erin naar zijn zoon Carl.

Carls moeder raadde hem aan om het allemaal weg te gooien. Het was troep, op zijn best onschuldige troep maar mogelijk gevaarlijk, al die flesjes, potjes en zakjes die alleen maar ruimte innamen. Maar Carl gooide ze niet weg, want dat was hem te veel moeite. Hij had wel betere dingen te doen. Als hij had geweten hoe ze, of in elk geval één bepaald item ervan, zijn leven zouden veranderen, overhoop zouden gooien, zouden ruïneren, had hij de hele zooi in een plastic zak gedaan, de zak de straat op gezeuld en in de grote afvalbak gegooid.

Aan het begin van het jaar had Carl het voormalige ouderlijk huis op Falcon Mews overgenomen. Zijn moeder was naar Camden verhuisd toen zijn ouders waren gescheiden. Een tijdlang dacht hij niet meer aan de inhoud van zijn badkamerkastje. Hij werd in beslag genomen door zijn vriendin Nicola, door zijn roman *De deur des doods* die pasgeleden was uitgekomen, en door de verhuur van de bovenste verdieping van zijn huis. Hij had geen behoefte aan die twee kamers plus keuken en badkamer, en wel grote behoefte aan de huurop-

brengst. Hoewel hij opgewonden was over de publicatie van zijn eerste boek, was hij op zijn drieëntwintigste niet zo naïef om ervan uit te gaan dat hij kon rondkomen van schrijven alleen. De huurprijzen in het centrum van Londen waren nog nooit zo hoog geweest, en Falcon Mews, een rij huizen in de vorm van een halvemaan tussen Sutherland Avenue en Castellain Road in Maida Vale, was zeer begerenswaardig en dan ook zeer in trek. Dus zette hij een advertentie in de *Paddington Express* waarin hij woonruimte aanbood, en de volgende ochtend stonden er twintig mogelijke huurders op zijn stoep. Waarom hij de eerste gegadigde, Dermot McKinnon, koos, zou hij nooit weten. Misschien was het omdat hij geen zin had om tientallen mensen te ondervragen. Het was een beslissing waar hij bittere spijt van zou krijgen.

Maar niet vanaf het begin. Het enige wat er op Dermot tegen leek, was zijn uiterlijk: zijn scheefstaande gele tanden, bijvoorbeeld, zijn extreme magerheid en zijn gebogen rug. Maar je gaat een huurder niet afwijzen omdat hij een onaantrekkelijk uiterlijk heeft, zei Carl tegen zichzelf, en ongetwijfeld zou de man de huur kunnen betalen. Dermot had een baan bij de Sutherland-dierenkliniek, één straat verderop, en overlegde een referentie van het hoofd van het team van dierenartsen daar. Carl vroeg hem de huur voor elke maand aan het einde van de maand ervoor te betalen, en zijn eerste fout was misschien wel dat hij verzocht om die niet via een overschrijving op zijn bankrekening te betalen, maar in bankbiljetten of met een cheque in een envelop, bij Carls deur achter te laten. Carl besepte dat dat tegenwoordig ongebruikelijk was, maar hij wilde de huur zien binnenkomen, haar in zijn handen houden. Dermot had geen bezwaar.

Carl was al begonnen aan zijn tweede roman, nadat hem door zijn agent Susanna Griggs was aangeraden om daar haast mee te maken. Hij verwachtte pas een voorschot als hij hem af had en Susanna en zijn uitgever hem hadden gelezen

en geaccepteerd. Er was geen betaling overeengekomen voor een eventuele paperbackuitgave van *De deur des doods*, aangezien niemand verwachtte dat er een paperbackuitgave van zou komen. Maar toch, hij was nu een veelbelovende schrijver met een gepubliceerd boek op zijn naam en een huisbaas die huur inde, dus Carl voelde zich rijk.

Dermot moest Carls huis binnenkomen via de voordeur en twee trappen op lopen om bij zijn appartement te komen, maar hij maakte geen lawaai en verder was hij een beetje een kluizenaar, zoals hij het zelf uitdrukte. Carl had al gemerkt dat zijn huurder een meester van het cliché was. Een tijdje leek alles prima te gaan, met de huur die stipt op de laatste dag van de maand in briefjes van twintig pond in een envelop werd betaald.

Alle huizen op Falcon Mews waren tamelijk klein, verschillend qua vorm en kleur, en met elkaar verbonden in lange rijen. De straat bestond uit klinkers, behalve waar de twee uiteinden van het straatje uitkwamen op Sutherland Avenue en waar de bewoners hun auto konden parkeren. Het huis dat Carl had geërfd was okergeel geverfd, met witte raamkozijnen en witte bloembakken. Het had een kleine, dichtgegroeide achtertuin met een houten schuurtje achterin vol kapot gereedschap en een grasmaaier die het niet meer deed.

Wat de alternatieve geneesmiddelen betreft: Carl nam een paar keer een dosis van iets wat benzoëzuur heette toen hij verkouden was. Het zou slijmvorming en hoest onderdrukken, maar het had geen enkel effect. Afgezien daarvan had hij nooit meer gekeken in het kastje waar de flesjes en potjes stonden.

Dermot McKinnon vertrok elke ochtend om tien over halfnegen naar de Sutherland-dierenkliniek, en was om halfzes weer terug in zijn appartement. Op zondag ging hij naar de kerk. Als Dermot het hem niet had verteld, had Carl nooit

geraden dat hij een kerkganger was, die een van de verschillende kerken in de buurt bezocht, St. Saviour's op Warwick Avenue, bijvoorbeeld, of St. Mary's in Paddington Green.

Ze kwamen elkaar op een zondagochtend tegen op straat en Dermot zei: 'Ik was net op weg naar de ochtenddienst.'

'O ja?'

'Ik ben een trouw kerkganger,' zei Dermot, eraan toevoegend: 'Een zondagse steek houdt geen week.'

Carl was op weg om koffie te gaan drinken met zijn vriendin Stacey Warren. Ze hadden elkaar leren kennen op school, en waren toen samen naar de universiteit gegaan, waar Carl filosofie had gestudeerd en Stacey een toneelopleiding had gedaan. Toen ze nog op de universiteit zat, waren haar ouders omgekomen bij een auto-ongeluk en Stacey had een flinke som geld geërfd, genoeg om een flat in Primrose Hill te kopen. Stacey wilde acteren, en door haar knappe gezicht en haar slanke figuur had ze een belangrijke rol gekregen in een soapserie die *Station Road* heette. Haar gezicht werd op slag bekend bij het publiek, terwijl haar slanke figuur binnen een paar maanden verdween.

'Ik ben zes kilo aangekomen,' zei ze tegen Carl, die tegenover haar aan het tafeltje zat in hun plaatselijke vestiging van Café Rouge. 'Wat moet ik doen?' Andere klanten sloegen niet al te steelse blikken op haar. 'Ze weten allemaal wie ik ben. Ze vinden allemaal dat ik dik aan het worden ben. Wat gaat er met me gebeuren?'

Carl, die heel dun was, had geen idee hoeveel hij woog en het kon hem ook niet schelen. 'Je zult op dieet moeten, lijkt me.'

'David en ik zijn uit elkaar. Daar heb ik het heel moeilijk mee. Moet ik mezelf nou ook nog uit gaan hongeren?'

'Ik weet niets van diëten, Stacey. Je hoeft jezelf niet per se uit te hongeren, toch?'

'Ik neem liever een van die magische dieetpillen waar op

internet mee wordt geadverteerd. Weet jij daar iets vanaf?’

‘Waarom zou ik?’ zei Carl. ‘Niks voor mij.’

De serveerster bracht de twee chocoladebrownies en het stuk worteltaart die Stacey had besteld. Carl zei niets.

‘Ik heb nog niet ontbeten,’ zei ze.

Carl knikte alleen maar.

Op weg naar huis kwam hij, nog steeds denkend aan Stacey en haar probleem, langs de boekwinkel van zijn vriend Will Finsford. Het was de enige overgebleven onafhankelijke boekwinkel in de wijde omgeving. Will had hem toevertrouwd dat hij ’s nachts wakker lag omdat hij bang was dat hij zou moeten sluiten, vooral nu de biologische winkel verderop in de straat niet alleen was gesloten, maar ook deurwaarders op bezoek had gehad.

Carl zag hem in de etalage de uitstalling van bestsellers her-schikken en ging naar binnen.

‘Heb je ook boeken over afvallen, Will?’

Will bekeek hem van top tot teen. ‘Je ziet er nu al uit alsof je wegteert.’

‘Niet voor mij. Voor een meisje dat ik ken.’

‘Toch niet de mooie Nicola, hoop ik?’ zei Will.

‘Nee, voor iemand anders. Een vriendin die dik is geworden. Dat is een woord dat ik niet hoor te gebruiken, hè?’

‘Ik zal het niet doorvertellen. Kijk maar eens op de planken bij de afdeling Gezondheid.’

Carl vond niets wat hem geschikt leek. ‘Waarom kom je niet een avond langs?’ zei hij. ‘Neem Corinne mee. De mooie Nicola zou het leuk vinden om jullie te zien. We bellen wel.’

Will zei dat hij het zou doen en ging verder met het inrichten van zijn etalage.

Teruglopend naar huis beseftte Carl dat het niet echt een boek was waar hij naar op zoek was. Stacey had het over pillen gehad. Hij vroeg zich af of er afslankmiddeltjes zaten tussen zijn vaders voorraad pilletjes en drankjes, zoals hij ze was

gaan beschouwen. Wilfred Martin was altijd dun geweest, zodat het onwaarschijnlijk was dat hij dat soort dingen gebruikt zou hebben. Van sommige medicijnen werd echter beweerd dat ze een dubbele werking hadden, dat ze de huid verbeteren bijvoorbeeld, of tegen maagklachten hielpen.

Carl dacht aan zijn vader, een nogal zwijgzame, nukkige man. Het speet hem dat Wilfred er niet meer was, maar ze hadden nooit veel met elkaar gemeen gehad. Hij vond het jammer dat zijn vader niet lang genoeg had geleefd om *De deur des doods* uitgegeven te zien worden. Maar hij had Carl het huis nagelaten, met zijn potentieel aan inkomsten. Was dat zijn manier geweest om zijn zegen te geven aan de carrière die zijn zoon voor zichzelf had gekozen? Carl hoopte het.

Het huis was stil toen hij binnenkwam, maar dat was het meestal, of Dermot nou thuis was of niet. Hij was een goede huurder. Carl ging naar boven en zag dat de deur van de badkamer openstond. Dermot had zijn eigen badkamer in zijn appartement op de bovenste verdieping, dus hij had geen reden om deze te gebruiken. Waarschijnlijk was hij zelf vergeten de deur dicht te doen, dacht Carl terwijl hij de badkamer in liep, waarna hij de deur achter zich dichtdeed.

Wilfreds pilletjes en drankjes stonden in een kastje aan de linkerkant van de wastafel, dat was onderverdeeld in vijf vakjes. Carl gebruikte op dit moment alleen het bovenste vak. Hij had niet veel ruimte nodig, want zijn tandenborstel en tandpasta en zijn deoroller stonden op het plankje boven de wasbak. De verzameling flesjes, ampullen, potjes, pakjes, tubes, busjes en doordrukstrips overziend, vroeg hij zich af waarom hij al die zoi had bewaard. Het kon toch moeilijk vanwege de sentimentele waarde zijn. Hij had van zijn vader gehouden, maar op die manier had hij nooit over hem gedacht. Integendeel, hij beschouwde de pilletjes en drankjes voor het grootste deel als kwakzalvermiddeltjes, rotzooi eigenlijk, en tamelijk nutteloos. Veel van de producten, zag hij

terwijl hij zomaar wat kleine potjes oppakte, beweerden hartproblemen aan te pakken en hartfalen te voorkomen. Toch had zijn vader twee hartaanvallen gehad en was hij overleden na de tweede.

Nee, er zat niets bij wat gewichtsverlies zou bevorderen, zei Carl tegen zichzelf. Hij kon het maar het beste allemaal weggoeien, schoon schip maken. Maar wacht. Wat zat er in die grote plastic zak in het tweede vakje van boven? Het waren gele capsules, een heleboel, met DNP op het etiket. *De gegarandeerde methode om gewichtstoename te voorkomen!* be- loofde het etiket. Achter de zak met capsules stond een doosje vol met sachets waar blijkbaar ook DNP in zat, maar dan in de vorm van een poeder dat in vloeistof opgelost moest worden.

Toen hij de plastic zak uit het kastje haalde, zag hij dat verder naar beneden op het etiket werd aangeraden om het middel voorzichtig te gebruiken en om de voorgeschreven dosis niet te overschrijden, enzovoort, enzovoort. De gebruikelijke kleine lettertjes. Maar die stonden zelfs op een doosje paracetamol. Hij liet de zak met capsules achter waar hij hem had gevonden en ging naar beneden om DNP op te zoeken op de computer. Maar voor hij dat kon doen, ging de bel van de voordeur en herinnerde hij zich dat Nicola – mooie, slimme, lieve Nicola – zou komen om de rest van de dag en de nacht met hem door te brengen. Hij liep naar de deur om haar binnen te laten, tegen zichzelf zeggend dat hij haar een sleutel moest geven. Hij wilde dat ze een vaster onderdeel van zijn leven ging uitmaken. Met Nicola, zijn nieuwe roman en een betrouwbare huurder was het leven mooi.

Voorlopig vergat hij de afslankpillen even.

2

In het begin leek het bestaan van huisbaas zorgeloos. Dermot betaalde zijn huur op de afgesproken dag, met een minimum aan gedoe. Dat wil zeggen: dat deed hij de eerste twee maanden. Het was 31 maart. Een maandag. Om halfnegen 's ochtends was Carl, zoals gewoonlijk, aan het ontbijten toen hij Dermots voetstappen op de trap hoorde. Gewoonlijk werden die gevolgd door een klop op de deur, maar deze keer niet. De voordeur ging dicht, en Carl, die opstond om uit het raam te kijken, zag Dermot door de straat richting Sutherland Avenue lopen. Misschien kwam de huur later vandaag, dacht hij.

Carl las zelden een krant, behalve specifieke stukjes op internet, maar op 1 april kocht hij een aantal kranten om te kijken of hij de grappen zou herkennen. De beste waar hij ooit van had gehoord – die was gepubliceerd voor hij geboren was – was het verhaal dat de armen van de Venus van Milo waren aangespoeld op een of ander Middellandse Zeestrand. Maar die van vandaag maakten hem ook aan het lachen, en tegen de tijd dat hij bij de flat van zijn moeder aankwam, was hij de onbetaalde huur helemaal vergeten. Het was haar verjaardag, naast het feit dat het 1 april was, en Carl was uitgenodigd voor een feestelijke lunch, samen met een neef en twee goede vriendinnen. Zijn moeder vroeg hem of ze zijn vriendin ook had moeten uitnodigen, maar hij zei dat Nicola nog aan het werk zou zijn op het ministerie van Volksgezondheid in Whitehall. Het was een heerlijke, zonnige dag en hij liep de helft van de weg naar huis voor hij op bus 46 stapte.

Maar het probleem van de achterstallige huur was nog steeds niet opgelost. Er was geen spoor van een envelop van Dermot. Carl werd de volgende ochtend met een bezorgd gevoel wakker. Het idee dat hij Dermot ermee zou moeten confronteren stond hem niet aan; hij merkte dat het zweet hem al uitbrak als hij eraan dacht. Hij dronk een kop heel sterke koffie toen hij Dermots voetstappen hoorde. Als de voordeur openging, zei hij tegen zichzelf, zou hij zichzelf dwingen naar buiten te gaan en om het geld te vragen. In plaats daarvan klopte Dermot op de keukendeur en overhandigde een envelop. Hij glimlachte, waarbij hij zijn vreselijke gelige tanden liet zien, en zei: ‘Dacht je dat ik een 1 aprilgrap met je uithaalde?’

‘Wat? Nee, nee, natuurlijk niet.’

‘Gewoon een foutje,’ zei Dermot. ‘Wie geen fouten maakt, maakt meestal niets. Tot ziens.’

Carl voelde een enorme opluchting, maar voor de zekerheid telde hij de biljetten. Maar het was zoals het hoorde: twaalfhonderd pond. Lang niet genoeg, had zijn moeder gezegd, gezien de prijzen van tegenwoordig, maar voor Carl leek het een hoop geld.

Hij vulde een kom met muesli want hij had plotseling honger gekregen, maar de melk was zuur geworden, dus gooide hij de inhoud van de kom weg. Afgezien van de melk ging het allemaal echter prima, en het was een goed moment om aan zijn nieuwe roman te gaan werken, een serieuzere onderneming dan zijn eerste. Carl keek naar de aantekeningen die hij had gemaakt over de Highgate-begraafplaats, de research die hij had gedaan voor zijn eerste vier hoofdstukken. Misschien had hij gisteren nog een bezoekje moeten brengen aan de begraafplaats, maar hij dacht dat hij genoeg materiaal had om zijn eerste hoofdstuk te schrijven. De enige onderbreking van zijn werk was een telefoontje van Stacey. Het verbaasde hem dat vrienden hun triviale beslommeringen (althans zo kwamen ze op hem over) bij hem moesten spuien.

‘Het spijt me heel erg, Carl.’ Ze leek te denken dat het simpele excuus genoeg was om een lang zeurverhaal over haar gewicht te houden.

‘Ik ben aan het werk, Stacey,’ zei hij.

‘O, aan het schrijven, bedoel je?’

Hij zuchtte. Dat zeiden mensen altijd, alsof schrijven snel en gemakkelijk ging. Zou hij vertellen over de DNP? Nee, dat zou er niet voor zorgen dat ze haar mond hield. Integendeel, ze zou hierheen komen, en hoe leuk hij haar ook vond, hij moest werken. In plaats daarvan luisterde hij, meelevende geluidjes makend, totdat hij het leugentje om bestwil vertelde waar zij die thuiswerken soms hun toevlucht toe moeten nemen.

‘Ik moet ophangen, Stacey. Er is iemand aan de deur.’

Hij kon evengoed niet schrijven. Het was absurd, en ook wel iets om zich een beetje voor te schamen, dat hij plotseling gelukkig was, dat hij plotseling vrij van zorgen was, omdat hij een pakje met twaalfhonderd pond erin had ontvangen. Geld waarvan hij de rechtmatige eigenaar was, dat iemand hem schuldig was geweest. Nu hij erover nadacht, was het geld van de huur zijn enige vaste inkomen. Vanaf nu kon hij een hele tijd niet meer op geld van zijn boeken rekenen. De huur verschaftte hem opluchting en blijdschap.

Hij zou vandaag beslist niet kunnen schrijven. De zon scheen en hij zou naar buiten gaan. Naar de grote, groene ruimte van het Paddington-recreatieterrein lopen, in de zon op het gras gaan liggen en omhoogkijken naar de takken en de blauwe hemel.

3

Het was geen 1 april of Dag van de Arbeid, maar pas 2 mei toen de volgende huurbetaling binnenkwam.

Carl was niet zo zenuwachtig als hij de maand ervoor was geweest. Nicola had de nacht met hem doorgebracht, maar hij had niets tegen haar gezegd over het feit dat de huur te laat was geweest in april. Die was tenslotte gekomen en alles was in orde geweest. Op 2 mei was ze naar haar werk gegaan voordat Dermot het huis verliet, dus was ze er niet bij om Carl te zien luisteren of hij de voetstappen van zijn huurder op de trap hoorde of om zijn verbazing te zien toen de voordeur dichtging zonder dat Dermot op de keukendeur klopte. Misschien zou de huur later die dag komen? En dat was ook wat er gebeurde.

Ze kwamen elkaar tegen in de gang, toen Carl naar buiten ging om wat boodschappen te doen en Dermot om halfzes terugkwam van de dierenkliniek.

‘Ik heb iets voor je,’ zei Dermot, die een envelop overhandigde.

Carl vond het vreemd dat Dermot die envelop met twaalfhonderd pond erin de hele dag bij zich had gehad, maar goed, het was niet belangrijk: hij had zijn geld gekregen. Hij zou zijn zeer schamele en slinkende spaargeld niet hoeven aan te spreken om een week op vakantie te gaan met Nicola. Ze zouden alleen maar naar Cornwall gaan, niet naar het buitenland of zo, maar hij keek uit naar hun verblijf in Fowey.

Stacey had nog een keer gebeld, een beetje wanhopig, voor-

dat ze weggingen, maar deze keer op zijn mobiele telefoon. Hij vertelde haar dat hij weg zou gaan maar dat ze een keer langs kon komen als hij terug was. Dan zouden ze ergens iets gaan eten en zou hij kijken wat hij kon doen om haar te helpen met haar gewichtsprobleem. Waarom had hij dat gezegd? Het moest de DNP zijn geweest die in zijn gedachten was opgekomen. Hij zette het uit zijn hoofd. Hij kon niemand helpen af te vallen.

Hij en Nicola gingen naar Fowey met het stel dat hen aan elkaar had voorgesteld en die nog steeds bijzondere vrienden waren, mede om die reden. Ze hadden het leuk, en tegen de tijd dat ze terugkwamen op station Paddington had Carl aan Nicola gevraagd of ze met hem meeging naar Falcon Mews. 'Ik bedoel om met me samen te wonen,' zei hij. 'Voorgoed.' Hij had een goed gevoel bij Nicola. Ze hielden van dezelfde dingen: boeken, muziek, de vrije natuur. Ze vond het leuk dat hij schrijver was. Hij hield van haar.

'Ik moet eerst terug naar mijn flat en het tegen mijn flatgenoten zeggen, maar dan kom ik. Dat wil ik. Ik was van plan het aan je te vragen, maar... nou ja, ik denk dat ik een beetje ouderwets ben. Ik dacht dat het niet hoorde dat ik het zou vragen en niet jij. Omdat ik een vrouw ben, bedoel ik.'

Drie dagen later trok ze bij hem in.

De dag voordat Nicola bij hem introk, kwam Stacey langs. Zij en Carl waren van plan uit eten te gaan in een restaurant in de buurt. Voordat ze gingen, wilde Stacey gebruikmaken van zijn badkamer om haar make-up bij te werken. Misschien vanwege het acteren en het modellenwerk dat ze deed, maakte ze zich erg zwaar op, vooral rond haar ogen.

Carl ging ook naar boven om een antihistaminepil voor zichzelf te halen voor zijn hooikoorts. Hij liet de badkamerdeur op een kier staan. Stacey volgde hem naar binnen. Ze was zo iemand die als iemand haar vertelde over een kwaal

of een probleem, altijd beweerde dat ze daar zelf ook last van had. ‘Grappig dat je dat zegt, want ik heb ook hooikoorts.’ Hij deed het kastje open en vond de antihistamine op het bovenste plankje. Stacey stond achter hem te vertellen over haar symptomen en tuurde intussen over zijn schouder.

‘Waar komt al dat spul vandaan?’ vroeg ze. ‘Gebruik je dat?’

‘Het was van mijn vader. Ik heb het min of meer geërfd. Je weet wel, toen ik het huis en het meubilair en alles kreeg.’

Hij stak zijn hand in het kastje en haalde de verpakking met de gele capsules eruit. ‘Hiervan zou je moeten afvallen. Ik neem aan dat hij ze online heeft gekocht.’

‘Gebruikte je vader die dan?’

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Hij was zó dun dat hij praktisch een skelet was.’

Ze pakte de verpakking uit zijn hand en keek ernaar. ‘DNP,’ zei ze. ‘Dinitrofenol. Honderd capsules.’ Toen las ze de gebruiksaanwijzing en keek naar de prijs die op de verpakking stond. Honderd pond.

Carl pakte de zak weer van haar over en zette hem terug op de plank, maar niet achteraan.

‘Ik zou wat op internet kunnen bestellen,’ zei ze. ‘Maar... nou ja, jij hebt deze al. Zou je er vijftig aan mij willen verkopen?’

Verkópen? Hij wist dat hij ze eigenlijk gewoon aan haar zou moeten geven, maar het hotel waar hij en Nicola in Fowey hadden gelogeed was nogal prijzig geweest. De restaurants waar ze hadden gegeten in verschillende resorts in Cornwall waren net zo duur geweest als die in Londen – maar dan van het soort waar ze in Londen nooit naartoe gingen – en de vakantie was, hoewel hij de kosten met Nicola had gedeeld, veel duurder geweest dan hij had verwacht. Vijftig pond voor die pillen was niet al te veel, maar het zou wel helpen. En Stacey kon het zich veroorloven. Nou ja, dat zou ze zeker kunnen als ze zou afvallen en haar baantje in de soap behield.

‘Oké,’ zei hij, terwijl hij er vijftig uittelde in een tandenbor-

stelbeker en haar het pakje met de vijftig overgebleven pillen gaf.

Hij ging naar beneden, en terwijl hij dat deed, realiseerde hij zich dat Dermot de voordeur dichtdeed op weg naar buiten. Zou hij het gesprek tussen hem en Stacey hebben kunnen horen toen hij de trap af kwam? Misschien. Maar wat deed het ertoe als dat zo was?

Intussen was Stacey klaar met haar make-up en had ze zich weer bij hem gevoegd. Ze gingen naar Raoul's op Clifton Road, een eindje verderop. Buiten op de stoep overhandigde ze hem de vijftig pond.

Hij vergat de hele transactie, niet in de laatste plaats omdat Nicola bij hem was ingetrokken en hij zich afvroeg waarom ze zo lang hadden gewacht. Het was twee jaar geleden dat Jonathan hen aan elkaar had voorgesteld. Met zijn roman liep het echter niet lekker en hij had het stadium bereikt waarin hij met moeite twee tot drie alinea's per dag schreef. Nicola vroeg er soms naar, en hij zei altijd dat alles goed ging. Hij had geen idee waar zijn writer's block vandaan kwam.

Mei was een heerlijke warme maand in Londen, en omdat het nutteloos was en niets opleverde om een beetje naar zijn computer te zitten staren, had Carl de gewoonte opgevat om laat in de ochtend naar buiten te gaan en een exemplaar van de *Evening Standard* te halen als Nicola nog aan het werk was. Hij koos de *Standard* en niet een ander dagblad omdat het gratis was.

Hij staaarde naar de voorpagina. Daar, in kleur, stond een drie kolommen brede foto van Stacey. Ze zag er prachtig uit; niet glimlachend, maar in een gevoelvolle pose, haar lange, dikke blonde haar over haar schouders gedrapeerd in een dramatische portretfoto. Het artikel meldde dat ze vierentwintig was, dat haar gezicht bekend was van haar hoofdrol in *Station Road* en dat ze dood was aangetroffen in haar flat in Primrose

Hill door een vriendin die de sleutel had. De politie zei dat er geen aanleiding was om te denken aan een misdrijf.

Het kon niet, maar het was wel zo. Het zweet brak Carl uit. De telefoon ging over toen hij zijn huis binnenging. Het was zijn moeder, Una.

‘O lieverd, heb je het nieuws gezien over die arme Stacey?’

‘Het staat in de *Standard*.’

‘Ze zag er zo leuk uit voordat ze was aangekomen. Er is een tijd geweest dat ik dacht dat je met haar zou trouwen.’

Zijn moeder behoorde tot een generatie vrouwen die altijd dachten in termen van trouwen. Het had geen zin om tegen haar te zeggen, hoewel hij dat toch vaak had gedaan, dat zelfs meisjes tegenwoordig nog maar zelden aan trouwen dachten. Het onderwerp kwam alleen ter sprake als ze zwanger raakten, en vaak zelfs dan niet.

‘Nou, ik kan nu niet meer met haar trouwen, of wel soms? Ze is dood.’

‘O líéverd.’

‘We waren vrienden van elkaar,’ zei hij. ‘Dat is alles.’

De woorden van zijn moeder drongen nauwelijks tot hem door terwijl hij aan Stacey dacht. Hij kon maar niet geloven dat ze dood was. Ze at zoveel uit behoefte aan troost, nam hij aan. Haar verslaving aan eten was het tegenovergestelde van anorexia. Altijd als er eten in de buurt was, vooral boter, kaas, ham, vruchtencake en alles waar een vette saus overheen zat, verkondigde ze dat ze er niet aan moest komen, dat ze er niet aan moest denken om het aan te raken, maar ze kon er niet van afblijven. Hij zag haar dikker worden, bijna letterlijk, leek het wel. Elke keer als hij haar zag was ze weer toegenomen in omvang. Hij ging nauwelijks meer met haar om en bezocht haar alleen nog maar in haar flat op Pinetree Court, Primrose Hill, als ze hem smeekte haar niet in de steek te laten, om alsjeblieft, alsjeblieft langs te komen. Dan leek het wel alsof ze expres eten naar binnen propte om hem te zieken. Dat kon

haar motief natuurlijk niet zijn geweest, maar zo leek het wel, vooral als de mayonaise langs haar kin droop, er overal stukjes worteltaart of kruimels van de makarons op haar strak zittende angoratruijten zaten, en haar ooit zo prachtige borsten veranderden in enorme bergen plakkerige taartkruimels.

Ze waren nooit minnaars van elkaar geweest, maar wel elkaars beste vrienden. En nu was ze er niet meer.

‘Een man en een vrouw kunnen geen vrienden van elkaar zijn,’ zei zijn moeder. ‘Ik vraag me af of dat was wat eraan scheelde, dat ze at om zichzelf te troosten.’

‘Je bedoelt dat als ik met haar was getrouwd, ze was gestopt met eten?’

‘Doe niet zo mal, Carl.’

Hij stelde zich voor dat hij getrouwd was met Stacey en naast haar over Sutherland Avenue liep, en dat dat een steeds belachelijker plaatje opleverde. Hij was heel dun, wat niets te maken had met wat hij wel of niet at en alles met zijn dunne moeder en dunne vader.

Hij ging achter zijn computer zitten en raakte het kleine blauwe schakelaartje aan. Het scherm vertoonde de gebruikelijke afbeelding, een groene heuvel met een paarse berg erachter. Dermot was eens binnengekomen toen hij hem net aan had gezet en was een of andere hymne begonnen te zingen over een groene heuvel ver weg zonder stadsmuur. Nu moest Carl elke keer dat hij de afbeelding zag aan die stomme hymne denken en begon hij hem soms zelfs te neurien. Hij was van plan geweest met de muis naar *Gewijde grond.doc* te gaan en aan zijn roman te werken, maar in plaats daarvan ging hij het internet op, tegen zichzelf zeggend dat hij die gele capsules die hij aan Stacey had verkocht nooit had opgezocht. Het kleine pijltje zweefde boven Google. Hij typte de letters DNP in, maar hij ging niet verder. Hij was bang.

Hij deed zijn ogen dicht – hij wilde het niet weten, nog niet, misschien wel nooit – en verschoof de cursor naar ‘Afsluiten’.